

SAMOĆA JE STRAST, ILI KRATKO O DUGOVJEČNOSTI

T. M. Bilosnić: *Osamljeno drvo, A lonely tree* (afrički haiku), 3000 GODINA ZA DAR, Zadar, 2012.

Piše: Dr. sc. Igor Šipić

Ne žalite pjesnika koji haiku pjesme zbrojeno naslovi *Osamljeno drvo*! Samoća je strast, i žar, i nadahnuće, žudnja jednaka noći strasnih ljubavnika da bi se ostvario zamašaj, kret i put u prostor-vremenu, e da bismo preispitali sebe nad pustinjom života. Zato vjerujte stablu koje raste osamljeno, jer uvući vas neće u sve „šuplje“ doktrine kojima se podržava život a polaze iz njih anakronizmi suptilnih tehnologija što su preuzele radnu aktivnost čovjeka, kako se i pjesnik ustobočio nad pustinjom da bi „pustinju“ svjedočio. Nemojte ga žaliti, ali vjerujte mu, osamljenom, dok nadržasta toliku ravnicu, kako i jantar mudrost snošenja pustoši na kraljičinu vratu.

Možda time kozmika šalje kozmici svoju poruku, možda i Tomislav Marijan Bilosnić, provoditelj vjere samoće, čiji zazivi antipodski probijaju zemljinu koru i

odlaze u nepoznatu distancu, i ne želi drugo do poručiti joj kako se mora pokrenuti sama u sebi da bi se ogledala u stvarnosti afričkog (u naravi hrvatskog) haiku dozivlja. Jesmo li svi mi Afrika – osamljeno drvo, višestoljetna murva usred nam očinskih dvora, inačice samoći, mi ljudi, mi stabla, mi kontinenti, mi kore – pokušajte se dozvati iz tog bezdana očitavajući to implicitno drvo sveglobalne magistrature. Nakanimo li se pozabaviti njime ne zaboravimo riječi kojom svaka osamljenost probija svoj himen odlazeći u krv i suze današnjice.

Usnulo sunce:
tko li je taj što ljubi
promrzle grane.

Ljepota djevičanstva nisu samo samoće podzemlja, nego i tolika tvarnost i predmetnost, pojmovnik pustinje s tolikosti ravni bez dodira, uvijek u sumnji i slutnji, u neprovjerljivosti poetskog znakovlja. Ljubimo li mi svoga Tvorca time što živimo samoću? Vjerojatno, da, jer u svakoj grančici dobra na zemlji prepoznajemo kozmičku kob rugobe života. Zato nas pokatkad lepota poezije obezglavi u njegovu traženju pa, dirnemo li u moć riječi, zapravo kreiramo svoju daleku smrtnost. U tom smislu samoća je poetski cilj, humano ili amorfno, uljudbenim Tomislavljevim vokabularom, nagonjen iz svakodnevnice, pristao najvišim razinama svijesti. Kao u dobru zanosu, kad sve su udaljenosti poznate, a cesta uporno se nastavlja dalje.

Ovim stilski uravnoteženim, opremljenošću umirujuće-umiljatim, dvojezičnim izdanjem (engl.), volumena stodvadesetjedne haiku pjesme, Bilosnić nas ipak ne

može uvjeriti u sebe sâmoga, jer samoća nije neodraz u ogledalu; stablo će rasti i kad je tamo gdje svaka prošlost prelazi u suholist. Kao što i zvona u svom vjekovno mjesnom stajanju zovu na vjeru, pjesnik je ispunio svoju zadaću probijanjem duhovne žutoće saharskog pijeska – odgovornosti pred drugima, da bi se prodrlo u svemoć krljušti svijeta. Nakon čudotvorne *Afrike*, još se jednom ljepotom i poetskom umješnošću ponovio (i obnovio) u svireposti trenutka:

Krećući u svijet
vidim usred podneva
crnu Afriku.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>